

Armas tallorahwas! kas ei olle teil himmo henda säratse hä eenkojo perra säda? Kui teile haäd nõuwo pudup, siis antas teile sedda sõbralikkust mõisa-herradest hämelega. Se, le sedda juttu om kirjotanu, om walmis, teile hä nõuwo nink oppetamissegga abbiis ollema; — sest temma om essi nellikümmend ajastaiga mõisa perriis piddaja nink temma südda tuikap weel nisamma armust teije wasta, kui enne temma norel eal. Tullewa ajastaja aig-ramatun sate teije jälle temmast middage kuulma.

Rõmuštus kaddonu ommatse surma
ülle.

Mes tõstat sinna leino: haält,
Mo armas, koolja harwa päält,
Et sinno hõim sult lahkunu
Nink surma unnen uinunu,
Et perrato sull' temma ello paik,
Nink temma armo haäl sull' jänu wait'.

2. Sa ikket tedda kurbussen,
Nink iikat temma korjussen
Weel ütstörd temma näggemist,
Ja sõbralikku hõikamist,
Nink puhkat: oh, mo hõim ei olle siin,
Ei lõppe sest mo hengen oht nink piin!

3. Sa otsit tedda wälja pääl,
Nink hõikat tedda siin nink sääl,
Ja paltet: näüda henda mull',
Et ma wõis tenno anda sull';
Oh, kosta mulle ommast kõrgusselt,
Nink pästa ni mo soand kurbusselt!